

Utstillingens mest iøynefallende, og barnevennlige, verk er det immersive verket «The wonderful world of abstraction.»

FINN E. VÅGA

Et stripete univers

UTSTILLING: Denne utstillingen anbefales på det varmeste, skriver vår begeistrede anmelder.

Anne Therese Tveita

Jacob Dahlgren: *Installasjon, videoverk. Stavanger Kunstmuseum. 18. januar – 31. desember.*

På vei mot Stavanger Kunstmuseum for å oppleve den svenske samtidskunstneren Jacob Dahlgrens utstilling, møtte jeg en sjarmerende liten gruppe kunstemonstranter. To voksne og et lite barn med sin litt større protestplakat høyt hevet kom marsjerende mot meg med taktfaste rop; «Ja til maling!».

Protestplakaten stammet fra et maleverksted for barn, arrangert i forbindelse med nyåpningen av kunstmuseets kreative verksted, Studio Nona. For anledningen ledet av den gjestende kunstneren

og mann i stripete t-skjorte, Jacob Dahlgren selv.

Nona ligger inne i sentrum av den nyrestaurerte Hafstenfløyen, og det er i rommet i tilknytning til denne at Dahlgren som første kunstner presenterer museets yngre publikum for sitt stripete univers.

Barnet i seg

Det må her presiseres at selv om utstillingen er tilknyttet barnas kunstverksted, er opplevelsen på ingen måte forbeholdt barna. Tvert imot anbefales den herved på det varmeste for alle som vil fornye kontakt med barnet i seg.

Dahlgrens egen utstilling inneholder ingen malerier. Derimot består den av en samling i utgangspunktet svært ulike installasjoner og videoverk, alle med kunstnerens signatur; fargerike striper, som hovedmotiv.

En rød tråd, eller stripe om du vil, gjennom utstillingens ulike installasjoner er at deres hovedbestanddel har utgangspunkt i overraskende og eksperimentelle materialer; masseproduserte hverdagsobjekter som badevekter, målestokker, fargerike kleshengere i plast, og silkebånd.

Gjennom minimalisten Dahl-

grens unike, kunstneriske hånd nullstilles disse utvalgte objektenes opprinnelige funksjon og egenskaper. Og gjennom å sette dem sammen i et absurd antall repetisjoner og uventede mønstre gjenoppstår de som taktile, tredimensjonale skulpturer.

Utstillingens mest iøynefallende, og barnevennlige, verk er det immersive verket «The wonderful world of abstraction».

Tusenvis av silkebånd

Verket består av mange tusen fargede silkebånd som henger som en kaskade ned mot gulvet, og danner en fylt kube. Det formelig insisterer på at jeg stiger inn i det, og i samme øyeblikk endres oppfattelsen av verket fra å være en abstrakt konstruksjon til å bli en konkret og selvstendig virkelighet. For spesielt interesserte kan kanskje utstillingen oppleves som eksemplifiseringer fra den kjente kunstkritikeren Michael Frieds essay «Art and objecthood» fra 1967, om relasjonen mellom minimalistisk kunst, rommet og publikum. Og i et kort sekund slår hans teorier meg, hvor essensiell er jeg, publikum i akkurat dette møtet? Men her og nå lar jeg den ligge, tar et skritt frem og lar

fargene og det myke stoffet omslutte meg. Allerede få centimeter innenfor forsvinner verden utenfor, og jeg blir til en essensiell del av verket.

Vi måles, og måler. Veies og vurderes. Men ut fra hvilke kriterier?

«Units of measurement» består av tommestokker i formasjon i hjørnet hvor to vegger møtes. Tilsynelatende i perfekt symmetri, men selv gjennom nøyaktig og nitid montering avsløres små variasjoner. Som et bilde på det absurde i vår streben etter det perfekte når selv målestokken har feilmarginer?

Avvik fra det perfekte

Det samme temaet finner jeg igjen i verket Heaven is a place on earth, hvor svarte og hvite badevekter danner mønstre som stier for publikum å trå på. Også her avsløres avvikende resultater.

Minimalistisk kunst – maksimalistisk samfunn.

Ikeas spinkle, kulørte kleshengere i plast utgjør elementene i verket «Porto 1968», en massiv vegginstallasjon av vannrette striper som bølgjer og bukter seg som en energisk, tredimensjonal slektning av Frank Stellas stripe-

malerier. De glade fargene, linjene og energien i konstruksjonen understreker utstillingens gjennomgående barnlige lekenhet, men det er også noe annet med dette materialvalget som treffer. De billige plasthengerne (rundt 20 kroner for 8 stykker ifølge et kjapt nettsøk) representerer også en diskret påminnelse om noe ulekkert ved et samfunn hvor massekonsum og overflod i seg selv er målet.

Jacob Dahlgrens signatur, fargerike striper, går igjen i utstillingen.